

Паниум — рақами чордаҳум

Ноумедӣ ҳамчун калиди озмоиши маъбад

Jeff Pippenger

2026-02-18

Мавзӯи муқаддасгоҳ ҳамон «калид» буд, ки ноумедии 22 октябри соли 1844-ро дар оғози паёми фариштаи сеюм боз кард; ва маҳз мавзӯи он ноумедист, ки «калид» мебошад барои кушодани паёми муқаддасгоҳ оид ба имтиҳони маъбад дар поёни паёми фариштаи сеюм.

Ва Ман ба ту калидҳои Малакути Осмонро хоҳам дод; ва ҳар он чи бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва ҳар он чи бар замин бикшӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд. Матто 16:19.

Ин ҳақиқат, ки 11 сентябри соли 2001 ҳамчун «9/11» фаҳмида мешавад, мувофиқ бо он ки «911» дар Иёлотҳои Муттаҳида рамзи як занги изтирорӣ мебошад, аз ҷониби Ҳамоне тарҳрезӣ шудааст, ки ҳама чизро тарҳрезӣ намудааст. Фаҳмидани ноумедии 18 июли соли 2020 он чизест, ки имкон медиҳад ҳаракати саду чилу чор ҳазор ҳамчун ҳамон шинохта шавад; аммо танҳо аз ҷониби онҳое, ки меҳонд бубинанд, ки Исо имрӯз низ рӯҳониро ба воситаи табиӣ намояндагӣ мекунад, ба ҳеч ваҷҳ дигаргунтар аз он чи ду ҳазор сол пеш мекард. Биноии «20/20» беҳтарин биноиест, ки шумо метавонед дошта бошед, ва ноумедии соли 2020 он аломати роҳест, ки имкон медиҳад маъбад дар таърихи нубуввати даҳ бокира шинохта шавад.

«Масали даҳ бокира дар Матто 25 низ таҷрибаи халқи Адвентистиро тасвир мекунад». «Муборизаи Бузург», 393.

Биниши бист ба бист ҳангоме ки бо ақибнигарӣ, ки ҳақиқӣ бунёдӣ онро намояндагӣ мекунад, ҳамроҳ гардад, боз ҳам беҳтар аст. Павлус таълим медиҳад, ки «рӯҳҳои анбиё ба рӯҳҳои анбиё итоат мекунад», ва бинобар ин бокирагони Матто ҳамон бокирагоне мебошанд, ки Юҳанно онҳоро ҳамчун саду чихилу чор ҳазор мешиносонад, ва Юҳанно онҳоро дар — Ваҳй 144 — ҳамчун бокирагон мешиносонад.

Инҳо касоне мебошанд, ки бо замон палид нашудаанд; зеро онҳо бокираанд. Инҳо касоне мебошанд, ки ба ҳар кучое ки Барра меравад, аз ақби ӯ мераванд. Инҳо аз миёни одамон фидия карда шудаанд, то барои Худо ва барои Барра нахустмева бошанд. Ваҳй 14:4.

Аввалинсамарҳои мавсими тирамоҳ бокирагоне мебошанд, ки Барраро то ба маъбад пайравӣ мекунад, ва «калид»-и фаҳмидани маъбад ноумедии соли 2020 аст.

Ва калиди хонаи Довудро бар китфи ӯ хоҳам ниҳод; ва ӯ хоҳад кушод, ва ҳеч кас нахоҳад баст; ва ӯ хоҳад баст, ва ҳеч кас нахоҳад кушод. Ишаё 22:22.

Агар як Адвентист аз ҷумлаи 144,000 бошад, ӯ тибқи зарурати нубувватӣ ҳатман ноумедиееро аз сар гузаронида хоҳад буд, ки бар асари эълони пешгӯии оммавие ба вучуд

омадааст, ки ичро нашуд.

«Манро зуд-зуд ба масали даҳ бокира ишора мекунанд, ки панҷ нафарашон доно буданд ва панҷ нафарашон нодон. Ин масал то ба ҳарфи охир ичро шудааст ва хоҳад шуд, зеро он татбиқи махсусе ба ҳамин замон дорад ва, монанди паёми фариштаи сеюм, ичро шудааст ва то анҷоми замон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд.» Review and Herald, August 19, 1890.

Ҷанги Паниум дар ояти понздаҳуми Дониёл ёздаҳ ҳамон ҷангест, ки ба ояти шонздаҳум меоварад, ки қонуни якшанbero дар Иёлоти Муттаҳида муайян мекунад.

Пас подшоҳи шимол хоҳад омад, ва хокрезе барпо хоҳад кард, ва шаҳрҳои аз ҷама мустаҳкамро хоҳад гирифт; ва қувваҳои ҷануб истодагарӣ нахоҳанд кард, на қавми баргузидаи ӯ низ, ва ҳеҷ қуввае барои муқовимат нахоҳад буд. Дониёл 11:15.

Дар ин оят Иёлоти Муттаҳидаи Амрико Русияро, ҳамроҳ бо қавми баргузидаи Русия, мағлуб месозад. Аммо дар ояти баъдӣ ҳеҷ кас наметавонад бар зидди қиёми Рум истодагӣ кунад, ки он ҳамчун қадами аввалини тасарруфи ҷаҳон Яхудо ва Ерусалимро нишонагузори менамояд; чунонки Рум ҳамчун подшоҳии қоруми нубуввати Китоби Муқаддас бархост. Бо истодан дар замини воқеии ҷалолманд дар ояти шонздаҳум, рамзи қудрати Руми воқеӣ дар дохили замини воқеии ҷалолманд қарор дошт; бинобар ин, он намунаи ояти ҷилу якум мегардад, вақте ки нишони қудрати Руми рӯҳонӣ бар замини рӯҳонии ҷалолманди Иёлоти Муттаҳидаи Амрико қорӣ карда мешавад.

Ду шоҳи ҳайвони заминии Ваҳӣ боби сздаҳ ҷумҳуриҳои ва протестантизмро намояндагӣ мекунанд. Дар ояти понздаҳи Дониёл боби ёздаҳ Антиохи Бузург, ки ҳамчун Антиохи III ва Антиохи Кабир низ маъруф аст, подшоҳии ҷанубиро, ки аз ҷониби сулолаи Птолемей намояндагӣ мешавад, мағлуб мекунад. Антиох рамзи Доналд Трамп аст, ва подшоҳи ҷануб рамзи Русия мебошад. Ҷанги Паниум ҷанги миёни Иёлоти Муттаҳида ва Русия ва қавми баргузидаи Русия аст, ҷанге ки дар он Антиох ғолиб омад, аммо баъд аз он подшоҳии худро аз ҷониби Руми айнӣ — қудрати ояти қордаҳ, ки рӯёи берунии шоҳи ҷумҳуриҳои ҳайвони заминиро барпо мекунад, мағлубшуда дид. Рӯёи дохилӣ аз ҷониби шоҳи протестантии ҳайвони заминӣ намояндагӣ мешавад. Ҳар ду шоҳ дар ҷанги Паниум ҳузур доранд, зеро Петрус дар он ҷо ҳамчун як протестант бо паёми худ аз китоби Юил ҳузур дорад.

250 сол

Ҳангоме ки мо ду хатти ҳайвони заминро баррасӣ мекунем, меёбем, ки дар соли 1776 ҳайвони замин ба болоравии худ оғоз намуд, ва то соли 1798, (бисту ду сол баъд) ҳайвони баҳрии Ваҳӣ боби сздаҳ захми марговари худро гирифт, ва ҳайвони замин ҳукмронии худро ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас оғоз намуд. Пас аз дусаду панҷоҳ сол, дар соли 2026 мо ба озмоиши маъбади дохилӣ, ки 8 майи соли 2025 оғоз ёфт, бедор шудем.

Он «250» сол ҳамчунин бо Антиохус Магнус вобастаанд. Агар аз фармон дар соли 457 то милод оғоз намуда, аз он фармон дусаду панҷоҳ сол пеш барем, ба соли 207 мерасем, яъне

ҳафт сол пеш аз ҷанги Паниум, ва даҳ сол баъд аз он ки Птолемей Антиохусро дар ҷанги Рафия мағлуб кард, ки ин дар ояти ёздаҳуми Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст. Дониёл 11:11, албатта, хатти берунии шохи ҷумҳуриявист, ки бо Ваҳй 11:11, яъне хатти дохилии шохи протестантӣ, мувофиқ меояд. Дониёл ва Ваҳй як китобанд, ва Ваҳй мӯҳрҳоро ҳамчун рамзҳои нубуввати берунӣ ва калисоҳоро ҳамчун рамзҳои нубуввати дохилии мувозӣ ба кор мебарад.

Куруш ҳамаи се фармонро намоёндагӣ мекунад, зеро наметавон сеюмро бе якум ва дуум дошт.

«Дар боби ҳафтуми Эсро фармон ёфт мешавад. Оятҳои 12–26. Дар шакли комилтарини худ он аз ҷониби Артаксеркс, подшоҳи Форс, дар соли 457 то милод содир карда шуд. Аммо дар Эсро 6:14 гуфта мешавад, ки хонаи Худованд дар Ерусалим “мувофиқи амри [«фармон», хошия] Куруш, ва Дорё, ва Артаксеркс, подшоҳи Форс” бино карда шуд. Ин се подшоҳ, бо оғоз намудан, аз нав тасдиқ кардан ва ба анҷом расондани фармон, онро ба он камолоте расониданд, ки нубувват барои нишон додани ибтидои 2300 сол талаб мекард. Бо қабул кардани соли 457 то милод, замоне ки фармон ба анҷом расид, ҳамчун санаи амр, дида шуд, ки ҳар як ҷузъиёти нубувват оид ба ҳафтод ҳафта иҷро шудааст». «Муборизаи бузург», 326.

Аз се фармони севум, ки тавассути Куруш дар соли 457 то м. ифода шудаанд, «250» сол дар таърих миёни ҷанги Рафия дар соли 217 то м., вақте ки Птоломейи IV Антиохуси Кабирро шикаст дод, ва соли 200 то м., вақте ки Антиохус сипас Птоломейро дар ҷанги Паний, дар ояти понздаҳум, шикаст дод, ба анҷом мерасад. Ин хат Антиохуси Магнусро бо Доналд Трамп мувофиқ месозад. Дар оғози салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддас, аз соли 1776 то 1798, давраи «22» сол вучуд дорад, ки болоравии салтанати шашумро ифода мекунад. Он «22» сол ҳамчунин таърихеро, ки бо рақами «22» дар поёни таърихи салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддас аз соли 2001 то 2023 ифода мешавад, тасвир менамояд. «22» рамзи иттиҳоди Илоҳият бо инсоният аст, ки дар дохили таърихи салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддас ба анҷом мерасад, ки он ҳайвони заминӣ бо шохи берунии ҷумҳурихоҳӣ ва шохи дохилии протестантизм мебошад.

Коре, ки Масеҳ бо он иттиҳоде анҷом медиҳад, ки бо «22» ифода шудааст, кори ниҳони Масеҳ дар Қудси муқаддасхост, ки бо маҳв гардидани гуноҳ тасвир мешавад; ва ин, мувофиқи Юил ҳамроҳ бо тафсири илҳомбахши Петрус, дар вақти фурӯрезии борони охирин ба амал меояд.

سپ тавба кунед ва ручӯъ намоед, то ки гуноҳҳои шумо маҳв гарданд, ҳангоме ки айёми фароғат аз ҳузури Худованд фаро расад. Аъмол 3:19.

Нест кардани гуноҳ кори охирини Саркоҳини осмонӣ аст.

«Чунон ки дар замонҳои қадим гуноҳҳои қавм ба воситаи имон бар қурбонии гуноҳ ниҳода мешуданд ва ба василаи хуни он, ба таври рамзӣ, ба муқаддасгоҳи заминӣ интиқол меёфтанд, ҳамчунин дар аҳди нав гуноҳҳои тавбакунандагон ба воситаи имон бар Масеҳ ниҳода мешаванд ва дар воқеият ба муқаддасгоҳи осмонӣ интиқол меёбанд.

Ва чунон ки поксозии рамзии муқаддасгоҳи заминӣ бо дур кардани он гуноҳхое, ки он бо онҳо олуи гардида буд, анҷом меёфт, ҳамчунин поксозии воқеии муқаддасгоҳи осмонӣ бояд бо дур кардан, ё маҳв сохтани, гуноҳхое, ки дар он ҷо сабт шудаанд, анҷом ёбад. Аммо пеш аз он ки ин амалӣ гардад, бояд китобҳои сабт мавриди баррасӣ қарор гиранд, то муайян карда шавад, ки кӣ ба воситаи тавба аз гуноҳ ва имон ба Масеҳ сазовори баҳраманд шудан аз ғоидаҳои қарорати Ў ҳастанд. Пас, поксозии муқаддасгоҳи қори тафтишро дарбар мегирад — қори довариро. Ин қор бояд пеш аз омадани Масеҳ барои наҷот додани қавми Худ анҷом дода шавад; зеро вақте ки Ў меояд, муқофоти Ў бо Ўст, то ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш бидиҳад. Ваҳй 22:12». Муборизаи Бузург, 421.

Қоре, ки 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт, дар авҷи Нидои Нимашаб оғоз гардид, ва ин қор дар авҷи Нидои Нимашаб ба анҷом мерасад, ки Петрус онро ҳамчун давраи маҳв шудани гуноҳ муайян мекунад, ки он оғози давраи довариин зиндагонро нишон медиҳад, ҳангоме ки «замонҳои тароват» фаро мерасад.

«Қори довариин тафтишотӣ ва маҳв гардидани гуноҳҳо бояд пеш аз омадани дуввуми Худованд анҷом ёбад. Азбаски мурдагон бояд аз рӯи он ҷи дар китобҳо навишта шудааст доварӣ карда шаванд, маҳол аст, ки гуноҳҳои одамон то баъд аз он доварие, ки дар он парвандаҳои онҳо бояд тафтиш карда шаванд, маҳв гарданд. Аммо ҳавворӣ Петрус ошқоро баён мекунад, ки гуноҳҳои имондорон “ҳангоми расидани айёмҳои тароват аз ҳузури Худованд” маҳв хоҳанд шуд; “ва Ў Исои Масеҳро, ки пешакӣ барои шумо мавъиза шудааст, хоҳад фиристод”. Аъмол 3:19, 20. Вақте ки довариин тафтишотӣ ба анҷом мерасад, Масеҳ хоҳад омад, ва подоши Ў бо Ўст, то ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш бидиҳад». Муборизаи Бузург, 485.

«Замонҳои тароват» ҳамчунин «замонҳои барқароршавии ҳамаи ҷизҳо» мебошанд.

Пас, тавба кунед ва рӯй оваред, то гуноҳҳои шумо маҳв гарданд, ҳангоме ки айёмҳои тароват аз ҳузури Худованд фаро расанд; Ва Ў Исои Масеҳро, ки пешакӣ ба шумо мавъиза карда шуда буд, бифристанд: Ўро осмон бояд то айёмҳои барқароршавии ҳама ҷизҳо, ки Худо аз ибтидои ҷаҳон ба воситаи даҳони ҳамаи анбиёи муқаддаси Худ баён намудааст, дар худ қабул намояд. Аъмол 3:19–21.

«Замонҳои тароват» «аз ҳузури Худованд» меояд, ки он ҳангоме воқеъ мегардад, ки «Исои Масеҳ» фиристода мешавад. Вақте ки фариштаи Ваҳйи даҳум 11 августи соли 1840 нузул кард, хоҳар Уайт муайян намуд, ки он фаришта «на камтар аз шахсияте ҷуз Исои Масеҳ набуд». Қоре, ки Масеҳ 22 октябри соли 1844 оғоз намуд, бо таърихи солҳои 1840 то 1844 ворид карда шуд; таърихе, ки хоҳар Уайт онро «таҷаллии пурҷалоли қудрати Худо» меномад, дар ҳоле ки ҳамаи таърихро бо мавсими Пантикост дар замони Петрус ҳамоҳанг месозад, ва сипас аз он ду хатти таърихи нубувватӣ истифода бурда, ба пеш ба нузули фариштаи Ваҳйи ҳаҷдаҳум ишора мекунад, ки заминро бо ҷалоли Ў мунаввар месозад.

«Фариштае, ки дар эълони паёми фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ мунаввар созад. Дар ин ҷо амале пешгӯӣ шудааст, ки фарогири тамоми ҷаҳон ва дорои қудрате бесобиқа хоҳад буд. Ҳаракати адвентистии солҳои 1840–44 зуҳури пурҷалоли қудрати Худо буд; паёми фариштаи аввал ба ҳар як истгоҳи

миссионерӣ дар ҷаҳон расонда шуд, ва дар баъзе кишварҳо бузургтарин таваҷҷуҳи динӣ падида омад, ки пас аз Ислоҳоти асри шонздаҳум дар ягон сарзамин дида нашуда буд; аммо аз ҳамаи ин ҳаракати пуриктидор таҳти охири он ғоҳии фариштаи сеюм болотар хоҳад гузашт.

Ин кор ба кори Рӯзи Пантикост монанд хоҳад буд. Чунон ки «борони аввалин» дар резиши Рӯҳулқудс дар оғози Инчил дода шуд, то ки тухми гаронбаҳо сабзида барояд, ҳамон тавр «борони охири» дар анҷоми он барои расидани ҳосил дода хоҳад шуд. «Пас, мо хоҳем донист, агар ба шинохтани Худованд пайваста бикӯшем: баромадани Ё чун субҳ муқаррар аст; ва Ё назди мо мисли борон хоҳад омад, мисли борони охири ва аввалин бар замин». Ҳушаъ 6:3. «Пас, эй фарзандони Сион, шод бошед ва дар Худованд Худои худ хурсандӣ кунед; зеро ки Ё ба шумо борони аввалинро ба андоза додааст, ва барои шумо боронро нозил хоҳад кард, борони аввалин ва борони охири». Юил 2:23. «Дар айёми охир, мегӯяд Худо, Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар хоҳам рехт». «Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт». Аъмол 2:17, 21.

«Кори бузурги Инчил набояд бо зуҳури камтари қудрати Худо аз он чи оғози онро нишон дод, ба анҷом расад. Нубувватҳое, ки дар рехта шудани борони аввалин ҳангоми оғози Инчил ба амал омаданд, боз дар борони охири ҳангоми анҷоми он ба амал хоҳанд омад. Инҳоянд “замонҳои тароват”, ки ҳаввори Петрус онҳоро дар назар дошт, вақте гуфт: “Пас, тавба кунед ва рӯй гардонед, то ки гуноҳҳои шумо маҳв гарданд, ҳангоме ки замонҳои тароват аз ҳузури Худованд фаро расанд; ва Ё Исоро бифиристад.” Аъмол 3:19, 20.» — «Муборизаи Бузург», 611.

Ҳаракати адвентии солҳои 1840 то 1844 зуҳуроти ҷалолманди қудрати Худо буд, ки оғози кори Масеҳро дар пок сохтани муқаддасгоҳи Ё ворид намуд. Ин таърих он гоҳ оғоз ёфт, ки Исо, ки ҳамчун фариштаи якуми Ваҳйи чордаҳум муаррифӣ шудааст, 11 августи соли 1840 нозил шуд, чунон ки дар боби даҳуми Ваҳй тасвир гардидааст. Зуҳури қудрати Худо, ки он вақт оғоз ёфт, то ба ифтитоҳи довари таҳқиқӣ авҷ гирифт, ва бинобар ин намунае аз зуҳури қудрати Худоро пешнамоӣ намуд, ки то ба анҷоми довари таҳқиқӣ авҷ хоҳад гирифт. Давра дар охир аз 9/11 оғоз ёфт, вақте ки Исо боз ҳамчун фариштаи Ваҳйи ҳаҷдаҳум нозил шуд, ҳангоме ки биноҳои бузурги Нью-Йорк бо ламси Худо фурӯ рехтанд, ва кори довари таҳқиқӣ аз мурдагон ба зиндагон гузашт. Боронҳо ҳангоме фаро мерасанд, ки Исо фиристода мешавад.

Исо таълим дод, ки мо бояд бипурсем, то дарёфт кунем, ва Закариё мегӯяд, ки мо бояд барои борони охири дархост намоем, дар замони борони охири. Бинобар ин, равшан аст, ки шумо бояд бидонед, ки дар замони борони охири қарор доред, то дастури Закариёро иҷро намоед.

Аз Худованд дар вақти борони охири борон талаб кунед; ва Худованд абрҳои дурахшонро ба вучуд хоҳад овард, ва барояшон боронҳои шадид хоҳад дод, ба ҳар кас алафи саҳро. Закарё 10:1.

Дар 9/11 Исо ҳамчун фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдах нозил шуд ва борони охири ба боридаи қатрагӣ оғоз кард, аммо он танҳо бар онҳое фурӯ мерезад, ки ба амри Закарё — «борони

охиринро талаб кунед» — мувофиқат мекунанд, вақте ки шумо дарки ҳақиқӣ доред, ки «замонҳои тароват» ва барқароршавии ҳамаи чизҳо фаро расидааст. Ҷон бояд «дарк кунад», ки давраи нубуввати борони охирин фаро расидааст.

«Мо набояд мунтазири борони охирин шавем. Он бар ҳамаи онҳое меояд, ки шабнами ва боронҳои файзеро, ки бар мо мерезанд, хоҳанд шинохт ва қабул хоҳанд кард. Вақте ки мо пораҳои нурро чамъ мекунем, вақте ки раҳматҳои яқини Худоро қадр менамоем, Худое ки дӯст медорад, ки мо ба Ё таваккал кунем, он гоҳ ҳар як ваъда иҷро хоҳад шуд. [Ишаё 61:11 иқтибос оварда шудааст.] Тамоми замин бояд аз ҷалоли Худо пур гардад». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Дар 9/11 замонҳои тароватбахшӣ оғоз ёфтанд, ва маҳв шудани гуноҳҳои зиндагон оғоз гардид. Он доварӣ бо нахустин банди аҳди сеқадамаи Иброҳим комилан мувофиқ аст. Он банди аввал ин буд, ки ҳангоме ки Худованд Исроилро аз асорати Миср берун овард, Ё ҳам қавми аҳди Худро доварӣ мекард, ва ҳам миллатеро, ки онҳо дар он ҷо ҳамчун мусофирон ва ғарибон зиндагӣ мекарданд. Нахустин қавми аҳд намунаи қавми охирини аҳд буданд, ки ҳамоно яксаду чилу чор ҳазор мебошанд. Он қавми пешгӯишуда ҳамчун шохи протестантии ҳайвони замин доварӣ хоҳанд шуд, дар ҳоле ки ҳамзамон шохи ҷумҳуриҳои ҳайвони замин низ доварӣ карда мешавад.

Доварии шохи ҷумҳуриҳо дар охири таърихи он, яъне қонуни якшанбе, фаро мерасад. Қонуни якшанбе дар иҷрои ояти шонздаҳум таҷассум меёбад, ки дар он Рум дар соли 63 то милод Яхудоро таҳти назорати худ гирифт — мувофиқи назари баъзе муаррихон, дар Рӯзи Кафорат.

Антиохи Бузург Иёлотӣ Муттаҳидаро дар оятии даҳ то понздаҳ ифода мекунад. Роналд Рейган дар набарди ояти даҳ ғолиб омад, ки он фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравиро дар ояти чихил тимсолан нишон медод. Ишаё 8:8 ҳамоно набардро муайян мекунад, ки дар оятии даҳ ва чихили Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст, ва ин се ояти мувозӣ имкон медиҳанд, ки Русия ҳамчун ғолиби набарди Рофиёи ояти ёздаҳ шинохта шавад.

Чанги Рофиё, ки дар ояти ёздаҳум зикр шудааст, чанги Украина миёни подшоҳи ҷануб (Русия) ва қудрати васитавии папай (Украина)-ро пешнамоӣ мекард. Ин чанг аз ҷониби маъмурияти Обама, дар замони аввалин папа аз нимкураи ҷанубӣ, ки ҳамчунин аввалин папа аз Амрикоҳо буд, ҳарчанд аз Амрикои Ҷанубӣ, оғоз гардид. «Ҷануб» рамзи ҷаҳонишавӣ, рӯҳониятгароӣ ва коммунизм аст, ва аввалин папаи ҷанубӣ аз Амрикоҳо бо президенти ҷаҳонигаро Обама ҳамоҳанг шуд, вақте ки чанги ояти ёздаҳум фаро расид. Рейган, ҳамчун Иёлотӣ Муттаҳида дар ояти даҳум, ба як иттиҳоди маҳфӣ бо папаи муҳофизакор ворид гардид; сипас носихи Украина аз ҷониби як президенти ҷаҳонигаро дар давраи як папаи ҷаҳонигаро ба кор гирифта шуданд. Иёлотӣ Муттаҳида таҳти роҳбарии Трамп ҳоло дар муносибати ошкоро бо аввалин папаи шимолии амрикоӣ ва ба истилоҳ папаи муҳофизакор қарор дорад.

Рейган дар чанги ояти даҳ бо зиддимасеҳи нубуввати Китоби Муқаддас иттиҳоди маҳфӣ дошт, ва Обама чанги ояти ёздаҳро оғоз намуд, дар замоне ки поп низ, монанди Обама,

чаҳониғаро буд. Акнун Трамп бо попе, ки ба Рейган мувозӣ аст, муносибати ошкоро дорад, бо ин истисно, ки иттиҳоди махфии ибтидоӣ акнун ба иттиҳоди ошкоро табдил ёфтааст. Се поп ва се президент бо се ҷанги оятҳои даҳ, ёздаҳ ва понздаҳ мутобиқат мекунанд.

«Калисои Рум дар зиракӣ ва макқории худ ачиб аст. Вай он чиро, ки бояд рӯй диҳад, хонда метавонад. Ё мунтазири вақти муносиб аст ва мебинад, ки калисоҳои протестантӣ бо пазируфтани шанбеи дурӯғин ба вай эҳтиром мегузоранд ва омода мешаванд онро маҳз бо ҳамон василаҳое ҷорӣ намоянд, ки худи ӯ дар рӯзгори гузашта ба қор мебурд. Онҳое ки нури ҳақиқатро рад мекунанд, ҳанӯз ёрии ин қудрате, ки худро маъсум аз хато меҳонад, хоҳанд ҷуст, то муассисаеро боло бардоранд, ки аз ҷониби ӯ сарчашма гирифтааст. То чӣ андоза омода будани ӯ барои ба протестантҳо дар ин қор ёрӣ расонданро ҳадс задан душвор нест. Қист, ки беҳтар аз роҳбарони папавӣ бидонад, бо онҳое ки ба калисо итоат намекунанд, чӣ гуна бояд рафтор кард?»

«Калисои католикии румӣ, бо тамоми шохаву паҳншавиҳои худ дар саросари ҷаҳон, як созмони азимро ташкил медиҳад, ки таҳти назорат ва барои хидмат ба манфиатҳои курсии папавӣ тарҳрезӣ шудааст. Миллионҳо пайравони он, дар ҳар кишвари рӯйи замин, таълим дода мешаванд, ки худро ба папа бо садоқат баставу ӯҳдадор донанд. Новобаста аз миллат ё ҳукумати худ, онҳо бояд ҳокимияти калисоро болотар аз ҳар ҳокимияти дигар шуморанд. Гарчанде онҳо метавонанд савганд ёд кунанд, ки вафодории худро ба давлат ба ӯҳда мегиранд, аммо пушти ин аҳди итоат ба Рум қарор дорад, ки онҳоро аз ҳар гуна ӯҳдадорие, ки ба манфиатҳои он душманона бошад, озод месозад.

«Таърих аз кӯшишҳои ҳунармандона ва пайгирони вай шаҳодат медиҳад, ки худро ба қорҳои миллатҳо ворид созад; ва чун пояе ба даст овард, мақсадҳои худро пеш барад, ҳатто ба қимати ҳалокати шохзодагон ва мардум. Дар соли 1204, Поп Иннокентий III аз Петри II, подшоҳи Арагон, савганди ғайриоддии зеринро гирифт: “Ман, Петр, подшоҳи арагонӣ, эътироф ва ваъда менамоям, ки ҳамеша ба хоҷаи худ, Поп Иннокентий, ба ҷонишинони католикии ӯ ва ба Калисои Рум содиқ ва фармонбардор бошам, ва салтанати худро дар итоати ӯ содиқона нигоҳ дорам, имони католикиро ҳимоя намоям ва фасоди бидъати ро таъкиб кунам.” —John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55. Ин бо даъвоҳои дар бораи қудрати понтифики румӣ мувофиқ аст, ки «барои ӯ ҷои аз императоронро аз тахт фурурад» ва «ки ӯ метавонад тобеонро аз садоқаташон ба ҳокимони ноодил озод намояд». —Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.»

«Ва бигзор ба ёд дошта шавад, ки ифтихори Рум дар он аст, ки ӯ ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад. Принципиҳои Григорий VII ва Иннокентий III ҳамоно принциpleri Калисои католикии Рум мебошанд. Ва агар ӯ фақат қудрат медошт, онҳоро имрӯз низ бо ҳамон шиддате, ки дар асрҳои гузашта, ба амал мебаровард. Протестантҳо андак медонанд, ки чӣ мекунанд, вақте ки пешниҳод менамоянд ёрии Румро дар қори болобардории рӯзи якшанбе қабул кунанд. Дар ҳоле ки онҳо ба иҷрои мақсади худ саҳт майл доранд, Рум дар пайи он аст, ки қудрати худро аз нав барқарор намояд ва ҳукмронии аздастрафтаи худро бозпас гирад. Агар фақат ин принцип як бор дар Иёлоти Муттаҳида муқаррар гардад, ки калисо метавонад қудрати давлатро ба қор барад ё онро идора кунад; ки

маросимҳои динӣ метавонанд ба василаи қонунҳои дунявӣ таҳмил карда шаванд; хулоса, ки ҳокимияти калисо ва давлат бояд бар вичдон ҳукмронӣ кунад, пас пирӯзии Рум дар ин кишвар кафолат дода шудааст.

«Каломи Худо дар бораи хатари наздикшаванда огоҳӣ додааст; агар ба ин эътино нашлавад, ҷаҳони протестантӣ танҳо вақте хоҳад фаҳмид, ки мақсадҳои Рум дар асл чӣ мебошанд, ки барои раҳой ёфтани аз дом аллакай дер хоҳад шуд. Ў оромона ба қудрат расида истодааст. Таълимоташ дар толорҳои қонунгузорӣ, дар калисоҳо ва дар дилҳои одамон таъсири худро мерасонанд. Ў биноҳои баланд ва азими худро барпо мекунад, ки дар пинҳонгоҳҳои махфӣ онҳо таъкиботҳои пешини ӯ такрор хоҳанд шуд. Пинҳонӣ ва бидуни гумон вай қувваҳои худро тақвият медиҳад, то ҳангоми фаро расидани вақти зарба задан мақсадҳои худро пеш барад. Ҳамаи он чӣ ӯ мехоҳад, мавқеи мусоид аст, ва ин аллакай ба ӯ дода мешавад. Мо ба зудӣ хоҳем дид ва эҳсос хоҳем кард, ки мақсади унсури румӣ чист. Ҳар кӣ ба каломи Худо имон оварад ва ба он итоат намояд, ба ҳамин сабаб маломат ва таъкиботро ба сари худ хоҳад овард». The Great Controversy, 580, 581.

Дар соли 2016 Трамп интиҳоб гардид, сипас глобалистон, ки тавассути Байден намоёндагӣ мешуданд, интиҳоботи соли 2020-ро дуздиданд, аммо инро фақат онҳое эътироф мекунанд, ки биниши 20/20 доранд. Дар ояти сздаҳум Доналд Трамп дар соли 2024 «бозмегардад», бо қудрате бештар аз ҳар вақти пеш, ва омодагии худро барои асри тиллоӣ, инчунин барои ҷанги Паниум дар ояти понздаҳум оғоз мекунад. Сипас Лев, поп, дар соли 2025 омад, то рӯйёро барқарор созад, яъне сеюмин попе, ки бо се ҷанги оятии даҳ то понздаҳ ва ҳамчунин бо се президенти он ҷангҳо алоқаманд аст. Попҳо ва президентҳои якум ва сеюм мухофизакор шумурда мешаванд, ва поп ва президенти миёна глобалист буданд. Эътилофи аввал махфӣ буд, охириш ошкор аст, зеро он дар ояти чордаҳум ҳамчун рамзе тасвир шудааст, ки рӯйи зохирии нубувватҳои айёми охириро барқарор месозад.

Дар 31 декабри соли 2023 кори фариштаи аввал, чунон ки бо кори фармони аввал намуна оварда шудааст, ба гузоштани таҳкурсии оғоз кард. Озмоиши таҳкурсии бар сари он буд, ки оё Уилям Миллер дар шинохти худ, ки ин Рум аст, ки рӯйёро дар ояти чордаҳум барпо мекунад, дуруст буд ё нодуруст. Шинохти Миллер дар бораи Рум ҳамчун рамзе, ки рӯйи нубуввати айёми охириро барпо кардааст, аз баъзе ҷиҳатҳо муҳимтарини ҳамаи ҳақиқии таҳкурсии Миллер аст. Чӣ гуна Миллер ба баъзе фаҳмишҳо расид, танҳо аз роҳи татбиқи мантиқи муқаддас ба замон ва шароити ӯ метавон баровард; аммо дар бораи баъзе аз кашфиёти нубуввати ӯ шаҳодати бисёр мушаххасе вучуд дорад, ки чаро ӯ ба фаҳмишҳои худ расид. Бунёдитарин фаҳмиши ӯ ин буд, ки Рум аст, ки рӯйёро барпо мекунад.

Миллер бевосита шаҳодат медиҳад, ки чӣ гуна ӯ ҷустуҷӯ мекард, то бифаҳмад, он чизе ки дар китоби Дониёл «бардошта шуд», чӣ будааст. Ў на фақат муайян месозад, ки ҷавоби худро аз кучо ёфт, балки аз шодии худ низ сухан мегӯяд, вақте ки он гавҳареро, ки дар ҷустуҷӯяш буд, кашф намуд. Аполлос Ҳейл бар навиштаҳои худ Миллер шарҳе сабт мекунад, ва дар порчаи зерин Ҳейл нишон медиҳад, ки чӣ гуна Миллер донишҷӯи нубувват гардид. Миллер, ҳамчун паёмовари нуре ки дар соли 1798 муҳркушоӣ гардид, намунаи муқаддаси онҳост, ки Дониёл онҳоро «хирадмандон» меномад, ки ҳангоми «муҳркушоӣ»

шудани китоб «мефаҳманд». Шаҳодати Миллер дар бораи он ки чӣ гуна ӯ ба омӯзиши Китоби Муқаддас роҳнамоӣ шуд, намунаи қасдманди Он Ягонаест, ки бар ҳама чиз ҳукмрон аст. Ба рушди Миллер диққат диҳед, зеро ӯ намунаи хирадмандонест, ки афзоиши донишро мефаҳманд, ҳатто агар онҳо, мисли Миллер, аз тоҷикии ғумроҳӣ берун омада бошанд.

«Дар моҳи майи соли 1816 ман зери таъсири маҳкумияти вичдон оварда шудам, ва оҳ, чӣ даҳшате чони маро фаро гирифта буд! Ман хӯрданро фаромӯш кардам. Осмон мисли мис, ва замин мисли оҳан менамуд. Ҳамин тавр то моҳи октябр идома додам, ки Худо чашмони маро кушод; ва оҳ, эй чони ман, чӣ Начотдиҳандае дарёфтам, ки Исо будааст! Гуноҳонам мисли боре аз чонам фурӯ афтоданд; ва он гоҳ Китоби Муқаддас барои ман чӣ қадар равшан менамуд! Ҳамаи он аз Исо сухан мегуфт; ӯ дар ҳар саҳифа ва ҳар сатр буд. Оҳ, он рӯз рӯзи саодатмандонае буд! Ман меҳостам рост ба хона, ба осмон, биравам; Исо барои ман ҳама чиз буд, ва ғумон мекардам, ки метавонам ҳамаи дигаронро низ водор намоям, ки ӯро ончунон бубинанд, ки ман медидам, аммо иштибоҳ карда будам.

«Дар давоми он дувоздаҳ сола ки ман деист будам, ҳамаи таъриххоёро, ки метавонистам пайдо кунам, меҳондам; вале акнун Китоби Муқаддасро дӯст медоштам. Он дар бораи Исо таълим медод! Аммо ҳанӯз қисми зиёде аз Китоби Муқаддас барои ман торик буд. Дар соли 1818 ё 19, ҳангоми суҳбат бо як дӯстам, ки ба дидораш рафта будам ва ӯ маро аз замоне ки деист будам мешинохт ва суханонамро шунида буд, ӯ ба тарзе басо пурмаъно пурсид: “Дар бораи ин матн ва он матн чӣ фикр дорӣ?” ва ба ҳамон матнҳои қадима ишора мекард, ки ман ҳангоми деист буданам ба онҳо эътироз мекардам. Ман фаҳмидам, ки ӯ чӣ дар назар дорад, ва ҷавоб додам: агар ба ман вақт диҳӣ, ба ту мегӯям, ки онҳо чӣ маъно доранд. “Чӣ қадар вақт меҳохӣ?” Намедонам, аммо хоҳам гуфт, — ҷавоб додам ман, зеро наметавонистам бовар кунам, ки Худо ваҳйе дода бошад, ки фаҳмида нашавад. Пас аз он қарор кардам, ки Китоби Муқаддаси ҳудро омӯзам, бо ин эътиқод ки метавонам бифаҳмам Рӯҳулқудс чӣ маъно доштааст. Аммо ҳамин ки ин қарорро гирифтам, чунин фикр ба зехнам омад: “Фарз кун, ки ба порчае бармехӯрӣ, ки онро фаҳмида наметавонӣ, он гоҳ чӣ хоҳӣ кард?”»

«Он гоҳ ин тарзи омӯзиши Китоби Муқаддас ба хотирам омад: — калимаҳои чунин оятҳо хоҳам гирифт ва онҳо дар саросари Китоби Муқаддас пайгирӣ хоҳам кард ва ба ин васила маънои онҳо хоҳам ёфт. Ман «Concordance»-и Круденро доштам, [харидашуда дар 1798], ки ба назари ман беҳтарин дар ҷаҳон аст; пас онро ва Китоби Муқаддаси ҳудро гирифтам ва назди мизи кориам нишастам, ва ҳеҷ чизи дигаре намехондам, ҷуз андаке рӯзномаҳо, зеро қатъан тасмим гирифта будам бидонам, ки Китоби Муқаддаси ман чӣ маъно дорад. Ман аз Ҳастӣ оғоз кардам ва оҳиста-оҳиста хонданро идома додам; ва ҳар гоҳ ба ояте мерасидам, ки онро фаҳмида наметавонистам, тамоми Китоби Муқаддасро меҷустам, то бифаҳмам он чӣ маъно дорад. Пас аз он ки бо ин тарз тамоми Китоби Муқаддасро аз назар гузаронидам, оҳ, ҳақиқат чӣ гуна равшан ва пурҷалол намудор шуд! Ман он чиро ёфтам, ки ба шумо мавъиза кардаам. Ман мутмаин шудам, ки ҳафт замон дар соли 1843 ба анҷом мерасанд. Сипас ба 2300 рӯз расидам; онҳо маро ба ҳамон ҳулоса оварданд; аммо ман ҳеҷ фикре надоштам, ки кай Начотдиҳанда меояд, муайян намоям, ва инро бовар карда наметавонистам; аммо нур ба

ман чунон қавӣ бархӯрд, ки намедонистам чӣ кунам. Акнун, бо худ андешидам, ман бояд маҳмеза ва лачом бар худ бипӯшам; ман аз Китоби Муқаддас тезтар нахоҳам рафт ва аз он ақиб ҳам нахоҳам монд. Ҳар чи Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ба он маҳкам хоҳам часпид. Аммо ҳанӯз баъзе оятҳо буданд, ки онҳоро фаҳмида наметавонистам.»

«То ҳамин андоза дар бораи тарзи умумии ӯ дар омӯзиши Китоби Муқаддас. Дар мавриди дигар ӯ тарзи муайян кардани маъноӣ матни пеши назарамон — маъноӣ “ҳамешагӣ”-ро — чунин баён кард. “Ман хонданро давом додам,” гуфт ӯ, “ва ҳеҷ мавриди дигаре наёфтам, ки он ҷуз дар китоби Дониёл омада бошад. Пас ман он калимаҳоро гирифтам, ки бо он дар иртибот меистоданд: ‘дур кардан’. ‘Ӯ ҳамешагиро дур хоҳад кард’, ‘аз вақте ки ҳамешагӣ дур карда шавад’, ва ғайра. Ман хонданро идома додам ва гумон мекардам, ки бар ин матн ҳеҷ рӯшноӣ нахоҳам ёфт; ниҳоят ба 2 Таслӯникиён 2:7, 8 расидам. ‘Зеро сирри шарорат аллакай амал мекунад, фақат он касе ки ҳоло бозмедорад, боз хоҳад дошт, то вақте ки аз миён бардошта шавад, ва он гоҳ он шарир ошкор хоҳад гардид’, ва ғайра. Ва ҳангоме ки ба он матн расидам, оҳ, чӣ гуна ҳақиқат равшан ва ҷалоломез намудор шуд! Ана, он ҷост! Ин аст “ҳамешагӣ!” Хуб, акнун, Павлус аз “он касе ки ҳоло бозмедорад” ё мамониат мекунад, чиро дар назар дорад? Аз “марди гуноҳ” ва “он шарир” Попгарой дар назар аст. Хуб, пас он чӣ чизест, ки намегузорад Попгарой ошкор шавад? Албатта, он Бутпарастист; пас, “ҳамешагӣ” бояд Бутпарастӣ маъно диҳад.”» *Apollos Hale, The Second Advent Manual, 66.*

Роҳнамоии тадбиромези омӯзиши Миллер, ҳам аз ҷониби инсонӣ ва ҳам Илоҳӣ, дар сабт оварда шудааст. Дӯсти деринааш ӯро водор кард, ва андешаҳое ки ба ӯ меомаданд, овози фаришта Ҷабраил буданд, ки хоҳар Уайт «сатр бар сатр» ӯро ҳамон фариштае мешиносонад, ки борҳо ба Миллер зоҳир шудааст. Ӯ «ҳафт замон»-ро ҳамчун нахустин кашфи худ муайян мекунад ва сипас 2,300-ро ҳамчун шоҳиди дуҷоми «ҳафт замон» мешиносонад, зеро ҳар ду дар соли 1843 ба анҷом мерасиданд (ба бовари ибтидоии ӯ). Ин ду пешгӯӣ кашфиёти алфа ва омегаи ӯянд, ва дар доираи робитаи пешгӯёна бо Миллер онҳо он иштибоҳро муайян мекунанд, ки Самуэл Сноу онро бо паёми Нидои Нимашаб, ки «ҳаракати моҳи ҳафтум»-ро оғоз намуд, ислоҳ мекард. Ҳаракати Нидои Нимашаб «ҳаракати моҳи ҳафтум» буд, вақте ки он аз анҷумани хаймагии Эксетер берун омад, зеро он омадани Худовандро дар рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум муайян мекард, ки дар соли 1844 ба 22 октябр рост меомад.

Хатое, ки ба қувватёбии фариштаи дуҷоми сабаб мегардад, бо фаҳмиши ибтидоии Миллер ифода ёфтааст, ки мувофиқи он ҳафт замон ва 2,300 сол ҳар ду якҷоя дар соли 1843 ба анҷом мерасиданд. Дар ин порча, таълимоти навбатие, ки баррасӣ мешавад, он аст, ки чӣ гуна Миллер ба муайян кардани Рум ҳамчун рамзе расид, ки рӯёро барқарор месозад. Муаллимони таърихи адвентистӣ муайян мекунанд, ки тамоми фаҳмишҳои нубувватии Уилям Миллер бар асоси шинохти ӯ аз ду қувваи вайронкунанда бино ёфта буданд. Ӯ он ду қувваи вайронкунандаро Руми бутпараст ва Руми папавӣ мефаҳмид, ва ӯ он ду қувваро дар 2 Таслӯникиён дид, вақте ки ба фаҳмидани он расид, ки «ҳамешагӣ» дар китоби Дониёл Руми бутпараст аст. Ҳар як намунаи нубувватие, ки Миллер пешниҳод намудааст,—касе ки хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ки борҳо аз ҷониби фариштагон дидан шуда буд,—бар фаҳмиши ӯ бино ёфта буд, ки Рум рӯёро барқарор месозад. Ҳар яки онҳо!

Аз 31 декабри соли 2023 Шери қабилаи Яхудо Ваҳйи Исои Масеҳро аз мӯҳр мекушояд. Аз ҳамон лаҳза озмоиши бунёдӣ оғоз ёфт, ва он ба анҷоми худ расид, вақте ки нахустин папа аз Иёлотҳои Муттаҳида рӯзи 8 майи соли 2025 ҳукмронии худро оғоз намуд. Дар он лаҳза, озмоиши маъбад оғоз ёфт.

Мо ин матлабҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод ва аз он «250» сол ҳамчун шаҳодате истифода хоҳем кард, то муайянсозии худро, ки имтиҳони бунёдӣ бо попи ҳозира ба анҷом расид, таъйид намоем.